

Павлова О.В.

Гуманітарний університет Запорізького інституту

Державного муніципального управління

Шляхи здійснення керованого процесу підвищення рівня конкурентоспроможності сільськогосподарської техніки

Розрахунок комплексного показника конкурентоспроможності продукції підприємств сільськогосподарського машинобудування дозволяє здійснювати керований процес підвищення рівня конкурентоспроможності техніки на кожному сегменті ринку.

Раціональні шляхи підвищення конкурентоспроможності продукції забезпечують цільове використання інвестиційних ресурсів підприємств, здійснення заходів щодо оптимізації витрат при створенні нової техніки, дозволяють спланувати маркетингові заходи щодо виходу на нові ринки збуту, а також створити умови для ефективного функціонування цивілізованого ринку.

З цією метою необхідно, по-перше, розробити відповідну стратегію в області керування конкурентоспроможністю продукції, по-друге, створити методичну й інформаційну базу по оцінюванню й прогнозуванню конкурентоспроможності продукції.

Об'єктами управління є показники конкурентоспроможності продукції, що поступають аналогічним показникам товарів конкурентів. Як базові, слід використовувати значення показників тих моделей сільськогосподарської техніки, які мають найбільший рівень конкурентоспроможності [1].

Ефективність дії системи управління конкурентоспроможністю проявляється через зростання значення комплексного показника конкурентоспроможності продукції, що аналізується порівняно з продукцією конкурентів.

Загальний рівень конкурентоспроможності продукції підприємств

сільськогосподарського машинобудування залежить від рівня групових та одиничних показників. Між кількісними значеннями групових показників конкурентоспроможності сільськогосподарської техніки та їх впливом на комплексний показник рівня конкурентоспроможності продукції, існує лінійна залежність. Тому для підвищення рівня конкурентоспроможності техніки на окремому сегменті ринку, необхідно збільшувати значення групових показників. В свою чергу, рівень їх конкурентоспроможності залежить від величини зміни одиничних показників кожної групи.

Виходячи з власних можливостей, виробник обирає конкретні параметри, які можуть бути змінені для посилення конкурентних позицій продукції. В цьому випадку, процедура управління зводиться до розрахунку нового значення коефіцієнту конкурентоспроможності. Цей спосіб здійснення процесу управління конкурентоспроможністю продукції можна назвати «експрес-управлінням». Воно може бути застосоване для визначення ефекту зміни комплексного показника конкурентоспроможності сільськогосподарської техніки від зміни значень технічних, маркетингових, сервісних чи економічних показників. Але таке управління не дає можливості виявлення оптимального рівня конкурентоспроможності продукції при умові можливості варіювання одиничних та групових показників.

На нашу думку, більш ефективним способом управління конкурентоспроможністю продукції підприємств сільськогосподарського машинобудування є «варіативне управління». Його завданням є визначення оптимальних значень одиничних та групових показників сільськогосподарської техніки. Оптимальними будуть такі значення, при яких досягається найбільший ефект від експлуатації при певних витратах на виготовлення продукції.

Параметри оптимізації можуть формуватися або самостійно споживачем чи виробником продукції, або ними спільно [2]. При цьому до уваги беруться потреби споживача та фінансові, виробничі і інші можливості виробника. Пріоритетними показниками для зміни повинні виступати визначені споживачем вагові коефіцієнти параметрів кожної групи показників.

Обґрунтування при цьому потребують як напрями, так і величини змін технічних, економічних, маркетингових та сервісних показників.

Визначення оптимальних значень відбувається за умови встановлення критерію та обмежень щодо оптимізації показників конкурентоспроможності. Для цього виробник встановлює можливі межі зміни конкретних параметрів та визначає інтервал їх зміни. При цьому для показників, які мають прямий вплив на загальний рівень конкурентоспроможності продукції (технічні, економічні та сервісні показники), виробник має визначати верхню межу зміни, а для обернено залежних (економічних показників) - нижню межу.

Кількість інтервалів зміни показників визначається управлінцем самостійно, виходячи з цілей дослідження.

Виходячи з розрахованих значень коефіцієнту конкурентоспроможності продукції, виробник, з урахуванням можливостей підприємства, зможе прийняти рішення щодо управління рівнем конкурентоспроможності сільськогосподарської техніки.

Таким чином, «варіативне управління» дозволяє проаналізувати всі можливі варіанти зміни рівня конкурентоспроможності продукції та вибрати найбільш доцільний варіант проведення змін для конкретної групи споживачів. В результаті формується конкретне технічне завдання на виробництво і збут продукції, а також вимоги щодо необхідної цінової політики, системи товароруку і просування сільськогосподарської техніки до споживачів.

Література:

1. Сидоренко О. Методологічні та прикладні аспекти оцінювання якості та конкурентоспроможності товарів // Стандартизація сертифікація якість. – 2005. - №1. – с. 63-67
2. Воронов А. Конкурентоспособность промышленной продукции // Стандарты и качество. – 2003. - №5. – С. 59-65